

der nu er Indenrigsminister; han udtalte ved sin Leilighed, at Kjendetegnet for, hvad der kunde anses at være en Bevillingslov, det var, at Grundlovens Fordring med Hensyn til Finantsloven, at den først skal forelægges Folkethinget, ogsaa var stekt Tyldest for saadanne Love, og han erklærede, at da de Love, hvorom der da var Tale, først vare forelagte Folkethinget, vilde han deri finde en Berettigelse til at afholde de Udgifter, som Loven medførte, om denne Paragraph end ikke blev staaende i dem. Han ansøgte tillige, at forsaavidt en Lov enten først havde været forelagt i Landstthinget, eller medførte Udgifter, der ikke vare anførte med nogen bestemt Sum, vilde han i disse Tilfælde kun ansee sig Bemyndiget til i det paagjældende Finantsaar at afholde Udgifterne under den Forudsætning, at han senere erhvervede en Tillægsbevilling derfor; deri var han i fuld Overeensstemmelse med det Udvalg, der var nedsat angaaende disse Love, Rønningens Lovene nemlig, hvilket Udvalg jeg havde den Ære at være Ordfører for, og jeg erklærede da paa Udvalgets Vegne, at efter denne Udtalelse af den ærede Minister frasaaldt Udvalget paany at indsætte den omhandlede Paragraph. Naar nu dette er givet, og Meningsforskjelligheden kun er om, hvorvidt en saadan Tillægsparagraph er paa sit Sted i hver enkelt af de paagjældende Love, saa forekommer det mig, at der her er en passende Leilighed til engang for alle at faae en Udvei med Hensyn til disse Love, idet man vedtager Indenrigsministerens Forslag under Nr. 22, saaledes som det er foreslaaet ændret under Nr. 23; thi da er hele denne Klasse af Love, som jeg dog antager i Regelen vil blive de allerfleste, engang for alle ført udenfor al Strid, der bliver kun tilbage de Love, der have en finantsiel Natur, og som af Regjeringen først maatte blive forelagte Landstthinget. Med Hensyn hertil skal jeg strax gjøre opmærksom paa, at der ikke er noget Medlem, der har bestridt Regjeringens Ret til at fore-

lægge enhver saadan Lov først i Landstthinget. Dette blev jo ligefrem udtalt i sidste Session netop ved den Leilighed, jeg nylig nævnte, af Rigsdagsmanden for Holbæk Amts 2den Valgfreds (Tscherning). Han yttrede dengang: „Naar Lovene komme først til det andet Thing, som de jo paa Finantsloven nær alle kunne komme.“ Han har altsaa indrømmet, at paa Finantsloven nær kunne alle Love komme først til Landstthinget; der er jo saaledes ikke noget Uenighed om dette Punkt. Men Uenigheden kommer frem, naar man spørger, hvorledes der skal forholde sig med Hensyn til de Love, der først maatte blive forelagte Landstthinget. I denne Henseende er det jeg mener, at der kan vælges en af de Veie, som den ærede sidste Taler antydede; der kan vælges en saadan Tilføining til de enkelte Love, som der her har været Tale om, og jeg skal da gjøre opmærksom paa, at den ærede Indenrigsminister ved det, han nylig udtalte, viste, at han ikke har lagt Mærke til, at Rigsdagsmanden for Holbæk Amts 2den Valgfreds i Henseende til Eftergiveness paa dette Punkt endog gik videre, end han har troet; thi den ærede Minister ansøgte, at Rigsdagsmanden for Holbæk Amts 2den Valgfreds gjorde den Paastand, at slike Bevillinger i de enkelte Love til Udgifternes Afholdelse først maa fremkomme fra Folkethingets Side; men den nævnte Rigsdagsmand udtalte meget mere, at naar saadanne Love først komme til det andet Thing, og det ønsker, at en slig Lov i Finantsaarets Løb skal betragtes som en Bevillingslov, saa er det det andet Thing, der maa sætte en saadan Post ind i Loven. Den ærede Rigsdagsmand gaaer altsaa ud fra, at Landstthinget i dette Tilfælde maa være det Thing, der først sætter en saadan Bevillingsparagraph til, og naar Loven da kommer til Folkethinget med en saadan Tilføining, saa betyder det, at Landstthinget opfordrer Folkethinget til at give sin Biføigelse ikke alene til Lovens øvrige Indhold, men ogsaa til, at den bliver en Deel af Finantsloven.